Alina Bâltâc

REGINA MARIA,
NICIODATĂ DdepartE

Motanul Oscar și genialii săi prieteni

Ilustrații de
Diana Tivu

corint junior

ROMÂNI DE SUCCES

— Oscar! În birou la mine! Acum! a răsunat în toată clădirea vocea profundă care ne băga în sperieți pe toți, jurnaliști începători și experimentați deopotrivă.

Pe dată, redacția ziarului s-a cufundat în tăcere. Penițele stilourilor au încetat să mai zgrepțene pe hârtie, mașinile de scris s-au oprit din țăcănit, ca speriate, iar mai multe perechi de ochi s-au îndreptat întrebătoare spre mine. Nu era de bine.

— Îmi pare rău, băiete! mi-a șoptit colegul care se ocupa de rubrica sportivă. Să nu o iei personal, dar… puțini rezistă! a adăugat, împingându-și pe nas ochelarii cu rame rotunde.

— Ce vrei să zici? l-am întrebat, nelămurit.

— Ei, știi tu…, a spus și a fluturat din mână de parcă ar fi gonit o muscă. Ești un tip cumsecade… și ai rezistat aici aproape o lună întreagă…

Redactorul-șef era un motan siamez recunoscut pentru teribila sa lipsă de răbdare, așa că am pornit-o spre biroul în care își avea cartierul general, urmărit de privirile compătimitoare ale colegilor.

Oare urma să fiu concediat?

— Ah! În sfârșit! a zis de cum a dat cu ochii de mine. Ia loc și ciulește bine urechile! Am o misiune foarte importantă pe care vreau să ți-o încredințez.

— Mie? Adică nu mă dați afară?

— Nu, cine ți-a vârât asta în cap? În fine! Hai, adună-te un pic! Mâine-dimineață, la ora șase fix, te prezinți la gară. O vei însoți pe front pe regină. Plănuiește să viziteze soldații răniți. Vreau să mergi cu ea și să-mi vii de acolo cu un articol de primă pagină, m-ai înțeles?

— Eu? Să o însoțesc pe regină? Adică pe regina Maria?

— Băiete, aveam impresia că ești mai isteț decât leneșii din redacție care-ți sunt colegi. Ce-i cu toate întrebările astea nătăflețe? Firește că pe regina Maria. Mi-a ajuns la urechi că o cunoști bine.

— Oarecum. Ne-am întâlnit la câteva serate muzicale. Prietenul meu, compozitorul George Enescu, ne-a făcut cunoștință.

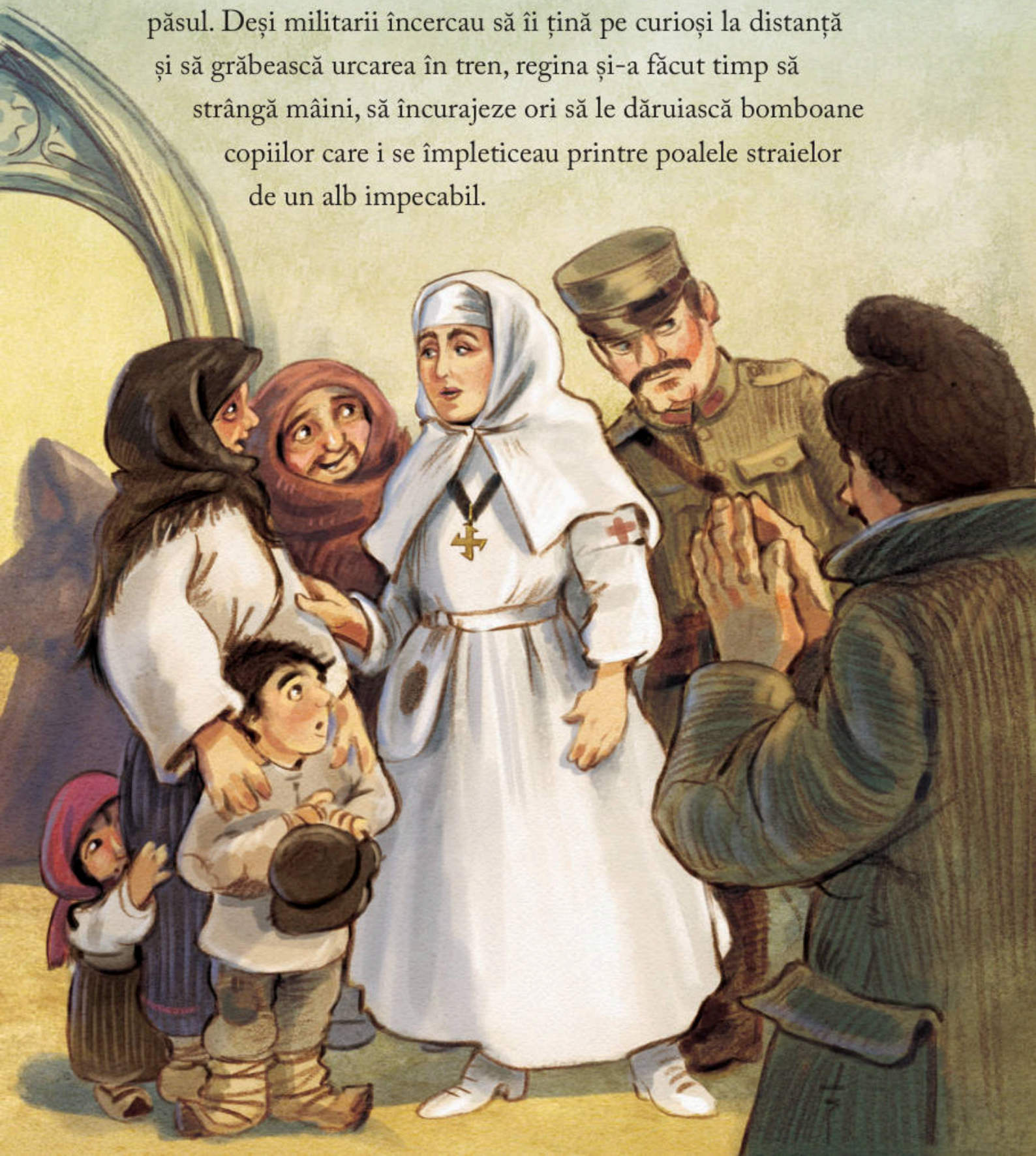
— Bun! Perfect! Știam eu că pot conta pe tine. Să nu mă faci de râs, auzi?

Nici nu știu cum a trecut noaptea. De emoție, n-am reușit să pun geană pe geană, iar la șase fără un sfert, când am ajuns la gară, tremuram ca varga, cu pălăria stându-mi strâmb pe-o ureche și cu carnetul de notițe în buzunarul de la piept. Aparatul de fotografiat îmi atârna de gât, bălăngănindu-se la fiecare pas. Oare regina avea să mă recunoască?

La șase fără cinci minute, impozanta gară a Iașiului s-a umplut de oameni: ofițeri lătrând ordine, soldați cu chipuri încercănate, asistente medicale îngrijorate, călători, gură-cască și jurnaliști care, la fel ca mine, primiseră sarcina de a scrie despre vizita reginei Maria pe front. Și iat-o: frumoasă, cu trăsături delicate, ochi mari, care trădau hotărâre, și veșminte albe, simple, de asistentă, cu o cruce roșie pe braț.

În jurul ei, tot un freamăt, tot o agitație de oameni care se înghesuiau ca să o poată vedea de aproape sau să își strige pasul. Deși militarii încercau să îi țină pe curioși la distanță și să grăbească urcarea în tren, regina și-a făcut timp să strângă mâini, să încurajeze ori să le dăruiască bomboane copiilor care i se împleticeau printre poalele straielor de un alb impecabil.

— Majestate, mai durează mult războiul? Când o să fie iar pace? i-a strigat un bărbat cu o barbă mare și căruntă din mulțime. Mi-a plecat băiatul la oaste și, de luni întregi, nu mai știu nimic de el.

— Ei, haide, bătrâne! l-a repezit aghiotantul reginei. De unde să știe Majestatea Sa? Lasă-ne să trecem!

— Cum îl cheamă pe băiat? s-a auzit vocea limpede a reginei, și toată lumea a amuțit. Scrie-mi pe hârtia asta numele lui și îți promit că am să-l caut, apoi am să-ți dau de veste. Te rog să-mi ierți aghiotantul, e om bun, dar uneori vorbește cu asprime.

— Majestate, eu…, a îngăimat cel dojenit.

— Știu că nu ești rău intenționat și că ții la ordine și disciplină, dar e vorba de un tată amărât care își caută fiul. Am rugămintea să îl ajuți!

— Majestate... să trăiți o mie de ani! a spus bătrânul, înmânându-i bucata de hârtie pe care notase în grabă.

Regina s-a apropiat de el, l-a privit cu blândețe și i-a pus mâna ușor pe umăr.

— Dacă pot să-i aduc un strop de alinare poporului meu, nu-mi trebuie o mie de ani... Îmi ajunge chiar și o singură zi în care să-l știu fericit, a spus, apoi a urcat în tren, pregătită să ajungă la soldații de pe front.

DESCOPERĂ! VISEAZĂ! ÎNDRĂZNEȘTE!

Crezi că supereroii există doar în desene animate sau în filme? Ce-ai zice dacă ți-aș destăinui că găsești o mulțime și în viața reală, chiar aici, printre români? Pornește în aventură alături de mine și află poveștile unor oameni geniali care au existat cu adevărat și care au rămas în istorie datorită unor realizări cu adevărat remarcabile! Descoperă cine sunt inventatorii, oamenii de știință, personalitățile istorice sau artiștii care au dat dovadă de pasiune și ambiție, și-au urmat visul și au reușit să schimbe în bine lumea în care trăim! Lasă-te inspirat de ROMÂNI DE SUCCES!

M-am hotărât să devin jurnalist. Așadar, mi-am luat carnețelul, aparatul de fotografiat și fuga, la tren! Destinația: prima linie a frontului, în timpul Celui Dintâi Război Mondial, alături de regina Maria. Curios cum mă știi, am avut o mulțime de întrebări! Cum poate o regină să lase în urmă confortul palatului și strălucirea balurilor pentru a ajunge în mijlocul luptelor, acolo unde oamenii mor sau sunt răniți? Ce o face să meargă mai departe? Și ce înseamnă, de fapt, să fii alături de oameni? Hai cu mine! Împreună vom cunoaște o regină, dar și o poveste despre curaj, grijă și puterea de a fi aproape atunci când cei din jur se găsesc în suferință!

Al tău prieten,
Oscar

ÎN ACEEAȘI SERIE AU APĂRUT:

URMEAZĂ:

Anghel Saligny
și podul imposibil

Parteneri în educație:

cărturești

Itsy fm Bitsy

6+

ISBN: 978-630-361-477-9

www.edituracorint.ro